

ผู้วิจัยได้สำรวจเอกสาร และการวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ พอสรุปได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2481 น็อกซ์¹ (Knox) ได้ทำการทดสอบโดยใช้ข้อทดสอบบาสเกตบอล 5 รายการ คือ การยิงโทษ (Foul Shooting) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว (Speed Dribble) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตู (Dribble Shoot) การส่งลูกบาสเกตบอลเร็ว (Speed Pass) และการหยอดเหรียญเพนนีไซด์ด้วย (Penny - Cup) เพื่อจะศึกษาว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมานี้จะใช้เป็นเครื่องทำนายและวัดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลได้หรือไม่ ผลปรากฏว่าคะแนนรวมของแบบทดสอบเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางบาสเกตบอล และยังเป็นเครื่องช่วยในการทำนายเกี่ยวกับความสามารถทางบาสเกตบอลได้เป็นอย่างดี

ในปี พ.ศ. 2504 เพียร์ซ² (Pierce) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่จะทำนายความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล พบว่ามีองค์ประกอบ 5 ประการ ได้แก่ ความสูง อายุ น้ำหนัก ระดับชั้นและประสบการณ์ในการเล่นบาสเกตบอล และข้อทดสอบบาสเกตบอล (Objective Basketball Test) 10 รายการคือ กระโดดแตะ (Jump and Reach) การยิงประตู (Basketball Shoot) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลสลับผ่านสิ่งกีดขวาง (Obstacle Dribble) การขยับเท้าไปข้างซ้ายขวา (Shuffle Step) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตู (Dribble and Shoot) การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง (Wall - Bounce) การยิงโทษ (Free Throws) การยิงประตูจากระยะ 35 ฟุต (Thirty - Five Foot Shoot) จึงไป

¹Robert D. Knox, "Prediction of Basketball Ability in Eight Class B High School" (Unpublished Master's Thesis, University of Oregon, Eugene, Oregon, 1938.)

²Paul Edward Pierce, "The Construction of Scales for Predicting Ability to Play Interscholastic Basketball," Dissertation Abstracts, 22 (August, 1961), 486.

ข้างหน้า 200 ฟุต (Two - Hundred Foot Forward Run) วิ่งถอยหลัง 100
ฟุต (One - Hundred Foot Backward Run) สามารถนำไปใช้ในการทำนาย
และมีประโยชน์ในการวัดทักษะที่จำเป็นในการเอนบาสเกตบอลระหว่างมหาวิทยาลัย

ในปี พ.ศ. 2507 ซิงเกอร์³ (Singer) ได้ศึกษาถึงผลของการฝึกแบบติดต่อกัน
ไป และการฝึกแบบกระจายที่จะมีต่อทักษะ และความสามารถในการจำทักษะนั้น ๆ ทักษะดังกล่าว
คือ การยิงประตูแบบ โนวเอล บาสเกตบอลสกีล (Novel Basketball Skill) โดยผู้เล่น
จะยืนอยู่หลังเส้นโยนโทษ แล้วกระดอนลูกบอลลงที่พื้น พยายามให้ลูกบอลกระดอนจากพื้นเข้า
ห่วงประตู แล้วจะมีคะแนนให้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยรัฐ
โอไฮโอ ซึ่งได้เรียนวิชาพลศึกษาในระหว่างฤดูใบไม้ผลิ และฤดูใบไม้ร่วง ปี ค.ศ. 1963
จำนวน 120 คน ในการทดสอบแบ่งกลุ่มนิสิตออกเป็น 3 กลุ่ม โดยให้ทดสอบทักษะดังกล่าวคน
ละ 20 ครั้ง นับคะแนนที่ได้ ถ้าเข้าห่วงได้ 5 คะแนน ถ้าเกือบเข้าได้ 3 คะแนน ถ้าถูกห่วง
ได้ 1 คะแนน ตามลำดับ กลุ่มละ 40 คน ต่อจากนั้น ให้กลุ่มที่หนึ่งฝึกแบบติดต่อกันไป โดยการ
ยิงประตูติดต่อกัน 30 ครั้ง ส่วนกลุ่มที่สองและกลุ่มที่สาม ฝึกแบบกระจายเวลาฝึก โดยให้กลุ่ม
ที่สองพัก 5 นาที และกลุ่มที่ 3 พัก 24 ชั่วโมง หลังจากที่ได้ฝึกยิงประตูกลุ่มละ 20 ครั้ง ผล
ปรากฏว่า ทักษะที่ได้จะดีมาก เมื่อฝึกแบบได้พัก 24 ชั่วโมง และทักษะที่ได้ภายหลังพัก 5 นาที
จะดีกว่าฝึกติดต่อกันไป อย่างไรก็ตาม การฝึกแบบติดต่อกันไปหรือแบบพัก 5 นาที จะทำให้ผู้เรียน
จำทักษะนั้นได้มากกว่าการฝึกแบบกระจายเวลา

ในปี พ.ศ. 2507 เซกตัน⁴ (Sexton) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาสมรรถภาพ
ทางกาย และทักษะทางกีฬาของนักเรียนชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมโครงการพลศึกษา
2 ปี และ 4 ปี โดยใช้วิธีทดสอบสมรรถภาพทางกายและทักษะทางกีฬาของนักเรียนทุก ๆ ปี ๆ

³Robert Norman Singer, "Massed and Distributed Practice Effects on the Acquisition and Retention of A Novel Basketball Skill," Dissertation Abstracts, 25 (February, 1966), 4531.

⁴Carl Norman Sexton, "The Development of Physical Fitness and Sports Skill of High School Boys in Two-Year and Four-Year Physical Education Programs", Dissertation Abstracts, 26 (August, 1965), 859.

ลจรั้ง ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา 4 ปี มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา 2 ปี
2. นักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา 4 ปี มีทักษะทางกีฬาดีกว่านักเรียนที่เข้าร่วมในโครงการพลศึกษา 2 ปี
3. การพัฒนาสมรรถภาพทางกาย และทักษะทางกีฬาจะมีมากเมื่อนักเรียนเข้าร่วมในโครงการพลศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 4

ในปี พ.ศ. 2511 จอห์นสัน⁵ (Johnson) ได้ทำการวิจัยเรื่องข้อแตกต่างของสมรรถภาพทางกาย ทักษะ ปริมาณไขมัน และความเจริญเติบโตของนักเรียนสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนวิชาพลศึกษา 5 วันต่อสัปดาห์ และ กลุ่มที่เรียนวิชาพลศึกษา 2-3 วันต่อสัปดาห์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้น 8 จำนวน 743 คน จากโรงเรียนที่มีการสอนวิชาพลศึกษาในเวลาราชการ 5 วันต่อสัปดาห์ และ 2-3 วันต่อสัปดาห์ ใช้เวลาในการทดลองและวิจัย เป็นเวลา 2 ปีการศึกษา

ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายใช้รายการทดสอบสำหรับนักเรียนชาย ดังนี้ ยืนกระโดดไกล กระโดดตะ คันข้อ วิ่งเร็ว 160 หลา และวิ่งทางไกล 600 หลา สำหรับนักเรียนหญิงใช้รายการทดสอบ ดังนี้ ยืนกระโดดไกล นอนคว่ำยกศีรษะแอนลำตัว งอแขนหยอตัว และวิ่งทางไกล 600 หลา

ในการทดสอบทักษะ ใช้แบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอล ของครอนควิส-แบรดดี้ (Modified Kronquist - Brady Volleyball Skill Test) และแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของแมค โคนัลด์ (McDonald Soccer Test)

⁵Lavon C. Johnson, "Effects of 5-day-a-week VS. 2-and 3-day-a-week Physical Education Class on Fitness, Skill, Adipose Tissue and Growth," AAHPER Research Quarterly, 40 (March, 1969), 93-97.

ส่วนการวัดปริมาณไขมัน วัดด้วยเครื่องมือวัดความหนาของไขมัน คำนวณความเจริญเติบโต ใช้วัดส่วนสูง น้ำหนัก และสังเกตพัฒนาการเป็นระยะ

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนทั้งเพศชายและหญิง ที่อยู่ในโรงเรียนที่มีการเรียนวิชาพลศึกษา 5 วันต่อสัปดาห์ มีสมรรถภาพทางกายและทักษะดีกว่า มีปริมาณไขมันน้อยกว่า นักเรียนชายหญิงที่อยู่ในโรงเรียนที่มีการเรียนวิชาพลศึกษา 2-3 วันต่อสัปดาห์ ส่วนด้านความเจริญเติบโตทางกายไม่มีข้อแตกต่างที่พอจะเชื่อถือได้

ในปี พ.ศ. 2512 ฟอง เกิดแก้ว⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามัญของรัฐบาล" โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test) ทดสอบนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จำนวน 299 คน โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ จำนวน 148 คน และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน 150 คน รวมทั้งสิ้น 597 คน เพื่อศึกษาผลของโครงการพลศึกษาที่จัดในโรงเรียนสรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย มีสมรรถภาพดีกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามัญของรัฐบาลในด้านความเร็ว ความทนทานของร่างกาย ความทนทานของกล้ามเนื้อของ ความทนทานของกล้ามเนื้อแขนและไหล่

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยว่า เหตุที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ อาจเนื่องจาก โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีเวลาเรียนวิชาพลศึกษา สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ส่วนโรงเรียนมัธยมวิสามัญของรัฐบาลมีเวลาเรียนวิชาพลศึกษาสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

⁶ฟอง เกิดแก้ว, "สมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามัญของรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ในปี พ.ศ. 2513 เอลเลนเบิร์ก⁷ (Ellenburg) ได้ศึกษาถึงแบบทดสอบที่จะใช้ทำนายหรือชี้ให้เห็นถึงความสามารถในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะใช้ทดสอบทั้ง 10 ข้อทดสอบ และองค์ประกอบของบุคคลเกี่ยวกับอายุ ส่วนสูง น้ำหนัก ในการทำนายความสามารถในการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลระดับชั้นมัธยมศึกษา (ชาย) ใน 1 ฤดูแข่งขัน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลทีมโรงเรียนจำนวน 110 คน ทำการรวบรวมข้อมูลโดยให้นักกีฬาแสดงความสามารถแล้วใช้ตารางการให้คะแนน (Performance Rating Chart) ของแต่ละคนในแต่ละครั้งของการแข่งขันในฤดูแข่งขันปี 1969 ถึง 1970 ตารางการให้คะแนนนี้ออกแบบโดยผู้วิจัย และเก็บไว้โดยผู้บันทึกคะแนนของทีม ซึ่งผู้ฝึกของทีมเป็นผู้เลือกขึ้นมา และได้รับการฝึกหัดจากผู้วิจัยในการบันทึกคะแนน หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ คะแนนเฉลี่ยตลอดการแข่งขัน (Average Points Per Game) เปอร์เซนต์ ที่ยิงประตูในบริเวณทั่วไปของสนาม (Field Goal Shooting Percentage) เปอร์เซนต์ยิงประตูที่เส้นโยนโทษ (Free Throw Shooting Percentage) จำนวนเฉลี่ยในการรับวอลบอลต่อเกมส์ (Average Rebounds Per Game) เวลาที่ลงเล่นในเกมส์นี้ (Minutes Played Per Game) และคะแนนรวม ที่ได้ทั้งหมด (Total Performance Scores) ผลปรากฏว่าเพื่อให้ผลการทำนายเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว และไม่ทำให้การทำนายผลผิดพลาด ได้มีการคัดเลือกข้อทดสอบให้เหลือ 5 รายการ คือ ความสูง (Height) แรงบีบมือ (Handgrip) การกระโดดแตะ (Jump and Reach) การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง (Wall Bounce) และการยิงประตู 30 วินาที (Half-Minute Shooting) ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์และสามารถใช้ในการทำนายความสามารถในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้เป็นอย่างดี

⁷ Joe Kenneth Ellenburg, "Predictive Value of Selected Physical Variables in Determining Competitive Performance in High School Basketball," Dissertation Abstracts, 31 (April, 1971), 5174-5175.

ในปี พ.ศ.2513 วราวุธ สุมณ⁸ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถทางบาสเกตบอลระหว่างนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา กับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยใช้แบบทดสอบบาสเกตบอลของน็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 100 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชาย 25 คน หญิง 25 คน ชั้นปีที่ 2 ชาย 25 คน หญิง 25 คน และนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 100 คน เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ชาย 25 คน หญิง 25 คน ชั้นปีที่ 2 ชาย 25 คน หญิง 25 คน รวมทั้งสิ้น 200 คน ผลของการวิจัยปรากฏว่านักกีฬาชายหญิงวิทยาลัยพลศึกษา มีความสามารถทางบาสเกตบอลดีกว่านิสิตชายหญิงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการเปรียบเทียบเป็นระดับชั้นและการเปรียบเทียบรวม แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระดับชั้นพบว่า

1. นักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางบาสเกตบอลไม่แตกต่างกับนิสิตชายคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2
2. นักกีฬาชายวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางบาสเกตบอลดีกว่านิสิตชายคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2
3. นักกีฬาหญิงวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถทางบาสเกตบอลดีกว่านิสิตหญิงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 2
4. นักกีฬาหญิงวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความสามารถทางบาสเกตบอลดีกว่านิสิตหญิงคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1

ในปี พ.ศ.2515 รัตนา เกษมสวัสดิ์⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความ

⁸วราวุธ สุมณ, "การเปรียบเทียบความสามารถทางบาสเกตบอลระหว่างนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา กับนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

⁹รัตนา เกษมสวัสดิ์ "การเปรียบเทียบความสามารถทางบาสเกตบอลของนักกีฬาวิทยาลัยครูเชียงใหม่ และวิทยาลัยครูจันทระเกษม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

สามารถทางบาสเกตบอลของนักศึกษาวิทยาลัยครู เชียงใหม่และวิทยาลัยครูจันทระเกษม" โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลของนั้น ทดสอบนักศึกษาวิทยาลัยครู เชียงใหม่ และนักศึกษาวิทยาลัยครูจันทระเกษม ชั้นปีที่ 1 และ ปีที่ 2 ทั้งชายและหญิงจำนวน 334 คน ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักศึกษารายวิทยาลัยครู เชียงใหม่มีความสามารถทางบาสเกตบอลโดยเฉลี่ยแล้วไม่แตกต่างจากนักศึกษารายวิทยาลัยครูจันทระเกษม ในการทดสอบการยิงประตูได้เป็นลำดับข้าง การส่งลูกบอลกระทบผนัง การหยอกเหรียญพื้นนี้ใส่ถ้วย การเลี้ยงลูกบอลยิงประตู การหยุด และการหมุนตัว ส่วนการทดสอบการเลี้ยงลูกบอลสลับผ่านสิ่งกีดขวาง ปรากฏว่า นักศึกษาชาย วิทยาลัยครูจันทระเกษม มีความสามารถดีกว่า

นักศึกษาหญิงวิทยาลัยครู เชียงใหม่ มีความสามารถทางบาสเกตบอลโดยเฉลี่ยแล้วดีกว่านักศึกษาหญิงวิทยาลัยครูจันทระเกษม ในการทดสอบการยิงประตูได้เป็นลำดับข้าง การส่งลูกบอลกระทบผนัง การเลี้ยงลูกบอลยิงประตู แต่นักศึกษาหญิงวิทยาลัยครูจันทระเกษม มีความสามารถดีกว่าในการทดสอบการหยอกเหรียญพื้นนี้ใส่ถ้วย ส่วนการทดสอบการเลี้ยงลูกบอลสลับผ่านสิ่งกีดขวาง การหยุดการหมุนตัว ปรากฏว่านักศึกษามีความดามารถไม่แตกต่างกัน

ในปี พ.ศ. 2515 พิศวง เพชรคล้าย¹⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" โดยใช้แบบสอบถามครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ได้แก่โรงเรียนสตรีนนทบุรี โรงเรียนศรีบุญยานนท์ โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม และโรงเรียนรัตนาศิเบศร จำนวน 10 คนและใช้แบบทดสอบบาสเกตบอลของน็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนดังกล่าวจำนวน 1,200 คน ผลของการวิจัยพบว่า ปัจจัยของโปรแกรมการ

¹⁰ พิศวง เพชรคล้าย "การศึกษาปัจจัยโปรแกรมการสอนและทักษะทางกีฬาบาสเกตบอล" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

สอนบาสเกตบอลของโรงเรียนรัตนานธิเบศรดีกว่าโรงเรียนอื่น ๆ ทั้งหมด กล่าวคือ โรงเรียนรัตนานธิเบศร มีการจัดการเน้นการทางด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหา การจัดชั้นและวิธีสอน สนามและอุปกรณ์ ข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการศึกษา การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการวัดผลในกีฬาบาสเกตบอลได้อย่างถูกต้องและมีหลักการมากที่สุด ส่วนผลรวมจากการทดสอบทักษะทางบาสเกตบอลทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงของโรงเรียนต่าง ๆ สรุปได้ว่า ทักษะทางบาสเกตบอลของนักเรียนชายโรงเรียนรัตนานธิเบศร และทักษะทางบาสเกตบอลของนักเรียนหญิงโรงเรียนศรีบุญยานนท์ ดีกว่าโรงเรียนอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศเดียวกัน และระดับชั้นเดียวกัน

ในปี พ.ศ. 2515 แผน เจียรณีย์¹¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยใช้ดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย (McCloy Classification Index) แบ่งนักเรียนที่เข้ารับการทดสอบ และใช้ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for the Standization of Physical Fitness Test) และแบบทดสอบบาสเกตบอลของน็อกซ์ (Knox Basketball Test) ทดสอบนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 420 คน ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะการเล่นบาสเกตบอลแบบเพียร์สัน มีค่า .60 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แบบพาร์เซียด มีค่า .39 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย มีค่า .66 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

¹¹ แผน เจียรณีย์ "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับทักษะการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516).

3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างดัชนีการแบ่งรูนของแมคคลอยกับทักษะการเล่น
บาสเกตบอลมีค่า .53 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

4. ความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีการแบ่งรูนของแมคคลอยกับสมรรถภาพทางกาย
และดัชนีการแบ่งรูนของแมคคลอยกับทักษะการ เคนบาสเกตบอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ .01